

Mit kezdjek a bűnnel?

Steven L. Pogue

Az adóhivatal kapott egy névtelen levelet:

"Kedves NAV!

Ebben a borítékban mellékeltem 30.000 forintot. A múlt évben csaltam az adóbevallásomban, és azóta nem tudok nyugodtan aludni. Ha még ezután sem megy majd az alvás, akkor elküldöm a többit is!"

Mindannyian szeretjük érezni, hogy meg lettek bocsátva azok a dolgok, amiket rosszul tettünk. A kérdés csak az, hogy honnan jön a megbocsátás?

Keresztényként minden bűnünk meg lett bocsátva. Ezt már sokan hallották valamikor. De vajon elhisszük-e? Egy pszichológus ismerősöm mondta a következőt: *"Néhány keresztény nem igazán hiszi el, hogy rosszul tett volna valamit. Mások meg azt nem hiszik el, hogy Isten megbocsátott nekik azért, amit rosszul tettek."*

Szeretnék segíteni abban, hogy fel tudd ismerni, hogy mind a kettő valóság: az is, hogy van bűnöd, de az is, hogy Krisztus megbocsátott neked érte.

Mi a bűn

Ernest Hemingway egyszer azt mondta, hogy akkor erkölcsös valami, ha utána jól érezzük magunkat, és akkor erkölcstelen, ha rosszul. Ez egy elég elterjedt nézet, sokan az egész életüket ez alapján élik. A Biblia viszont valami mást mond. A Biblia szerint a bűn az a hozzáállás, hogy a saját utunk jobb annál, mint amit Isten szeretne.

Mennyire fontos Istennek a bűn témája? Nagyon, mivel Ő egyszerűen nem viseli el a bűnt. *"Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást."* (Habakkuk 1:13) *"az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség."* (1 János 1:5)

Ez talán nem is tűnik olyan fontos dolognak. Hiszen Jézus már megfizetett minden bűnünkért, nem? Ha Isten szeret minket, miért érdekeljen még a bűn témája? Lehet, hogy inkább egyszerű hibaként kellene ránézni, egy kis gikszerre az élet útján.

Nos, Isten sosem tekint így a bűnre. A Bibliában a bűn miatt kitiltotta Ádámot és Évát a paradicsomból. A bűn miatt árasztotta el a földet Noé

idejében. Az erkölcstelenségük miatt árasztotta el tűzzel Szodomát és Gomorát. A bűn miatt kellett Izráelnek negyven évet a pusztában töltenie.

Isten gyűlöli a bűnt. Ennek ellenére nekünk jó érzés, amikor megtesszük, ezért „beadjuk a derekunkat” a kísértésnek. Ádám és Éva bedőlt a kígyó hazugságának, hogy "olyanok lesztek, mint Isten". Nem lettek olyanok. Isten ismeri a gonosz létezését, de Isten nem gonosz, és nem is "adja be a derekát" a gonosznak, hogy gonosz dolgot tegyen. Ezzel szemben minket vonz a bűn, és mi engedünk neki.

Kapcsolat és közösség

Amikor bűnt követsz el, megszorítod Isten Szentlelkét. Amikor bűnt követsz el, úgy döntesz, hogy azon a területen függetlenül fogsz élni attól, amit Isten tervez számodra. Bár Ő nem fog téged meggyűlölni ezért, hiszen továbbra is szeret téged. Viszont ezzel szomorúvá teszed Őt: *"ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára."* (Efézusi levél 4:30)

Ahhoz, hogy megérthessük, hogyan hat ránk a bűn, nézzük meg a különbséget az Istennel való kapcsolatunk és közösségünk között:

<u>A kapcsolatod Istennel</u>	<u>A közösséged Istennel</u>
Akkor kezdődött, amikor Krisztust befogadtad az életedbe (János evangéliuma 1:12)	Akkor kezdődött, amikor Krisztust befogadtad az életedbe (Kolossé levél 2:6)
Örökké tart (1Péter 1:3-4)	Megszakadhat (Zsoltárok 32:3-5)
Egyedül Isten tartja fenn, csak rajta múlik (János 10:27-29)	Részben te tartod fenn, rajtad is múlik (János első levele 1:9)
Sosem változik (Zsidókhöz írt levél 13:5)	Ha bűnt követsz el, változik (Zsoltárok 66:18)

A bűnnek nincs hatása Isten örökkévaló *kapcsolatára* veled - ez egyszer és mindenkorra eldőlt akkor, amikor a bizalmadat Krisztus érted elszenvedett halálába és feltámadásába vetted. Krisztus meghalt minden bűnödért - a múltbeliekért, a jelenbeliekért és a jövőbeliekért is. (Amikor ő meghalt érted, még minden bűnöd a jövőben volt!) A Krisztusba vetett hited miatt Isten minden bűnödöt megbocsátotta. A vele való *kapcsolatod* biztonságban van.

Viszont a bűneid hatással vannak az Istennel való *közösségedre*. (A közösség talán úgy fogalmazható meg, hogy pillanatról-pillanatra élvezhető és meglévő viszony.) A bűnnek hatása van az Istennel való beszélgetésünk lehetőségére, illetve arra is, hogy mennyire tudunk Isten partnerei lenni. A bűn tompává tesz minket azok felé a dolgok felé, amiket Jézus szeretne, hogy gondolkodjunk vagy tegyünk.

(Az Istennel való *kapcsolat* és *közösség* közötti különbséget jól példázhatja két ember közötti viszony. Gondolj például az édesapádra! Ha soha többet nem hívnád fel őt, és csak rosszat tennél neki, a *kapcsolat* nem változna. Még mindig az apukád lenne. A *közösségetek* viszont esetleg tönkremenne a viselkedésed miatt.)

Mire lenne szükség ahhoz, hogy egy bűn után újra helyreálljon a *közösséged* Istennel?

A Zsoltárok 32:5 segíthet ebben: itt arról beszél Dávid király, hogy először takargatni akarta a bűnét Isten előtt. *"Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. **Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.**"*

Ez a helyes válasz, ha az ember bűnt követ el. Dávid nem tagadta le a bűnét, nem takargatta azt. Viszont nem is azon gondolkodott egyfolytában. Ehelyett *megvallotta Istennek*.

Megvallás és megtérés

Mit jelent megvallani a bűnt és megtérni belőle? Először is, a megvallás azt jelenti, hogy *egyetértünk Istennel*. Ő már tudja, hogy mit követtél el, úgyhogy ezzel az erővel akár őszinte is lehetsz hozzá! *"Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól"* (János első levele 1:9) A megvallás azt jelenti, hogy őszintén elmondjuk Istennek a vétkünet, és elfogadjuk, amit Isten gondol róla.

A megvallás nem azt jelenti, hogy porban kúszva könyörgünk a megbocsátásért. Krisztus már kifizette az összes bűnünk árát, így Isten bűnbocsánata már "automatikusan" a miénk, ha megvalljuk a bűneinket neki. Krisztus fizetsége - a halála és feltámadása - az oka annak, hogy Isten elérhetővé tette számodra a bűnbocsánatot. Nem pedig az, hogy mennyire alázatosan vagy erőteljesen vallod meg a bűnödöt. A hangsúly Istenen van, nem rajtad.

A *megtérés* a bűntől való elfordulást jelenti. Benne van az egyetértés Istennel, hogy helytelenül cselekedtél, és hogy nem akarsz tovább ugyanígy folytatni.

"De én még mindig büntudatot érzek!"

Lesz olyan, hogy még mindig büntudatod lesz azután is, hogy megvallottad Istennek a bűnödet. Valahogy olyan "emelkedett" dolognak tűnik, ha jól lehordjuk magunkat egy szörnyű bűn miatt. Azt hisszük, hogy ha magunkat kárhozzátjuk, akkor Isten elégedett lesz az alázatosságunkkal.

De Isten nem így néz ránk. A bűnvallás része az is, hogy *megköszönjük Istennek, hogy Krisztus már fizetett*. Jézus miatt mondja azt Isten, hogy *"irgalmas leszek gonoszságaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé."* (Zsidókhöz írt levél 8:12) Ha megköszönöd Istennek, hogy megbocsátott, ezzel tulajdonképpen a hitedet fejezed ki: abban bízol, amit Isten mond a Bibliában, ahelyett, ahogyan te érzed magad. Ha a saját rossziaságod és gonoszságod miatt kárhozzátod magadat, akkor tulajdonképpen saját magadra fókuszálsz ahelyett, hogy Krisztusra és Isten megbocsátására figyelnél.

Néha megesik az is, hogy *összekeverjük a bűnt a kísértéssel*. Nem szabad viszont elfelejtenünk, hogy mindenki kísértésbe esik. Még Jézus is...
...viszont ő nem engedett a kísértésnek, nem követett el bűnt. Ha kísértésbe esel, ne kárhozzásd magad! Dönthetsz úgy, hogy nem járatos az agyadat azokon a kísértő gondolatokon. Kérheted Istent, hogy adjon erőt, hogy ne kövess el bűnt. Valaki egyszer azt mondta, hogy azt nem tudjuk megakadályozni, hogy egy madár elrepüljön a fejünk felett, de azt már igen, hogy fészket rakjon rajta.

A kísértés miatt önmagában nem kell kárhozzátnod magadat. Egy nagyszerű rész a Bibliában, ami segíthet amikor az ember a kísértéssel küzd, a következő: *"Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni."* (1Kor 10:13)

Isten teljesen megbocsátott mindenért, amit tettél. *"Nincs tehát most már semmiféle kárhozzátó ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak"* (Római levél 8:1) Nem tekint vissza a bűneidre és bukásaidra, hogy kárhozzátson értük. Neked sem kell ezt tenned!

És még egyszer, Isten azt mondja, hogy *„bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem emlékezem meg."* (Zsidókhöz írt levél 10:17) Magad mögött hagyhatod a büntudatot! Fogadd el Isten teljes megbocsátását! Ha Jézus

halálában és feltámadásában hiszel, és kapcsolatban vagy Istennel, akkor ez már mind a tiéd, *„mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.”* (Római levél 8:2)

A keresztény élet egy szabadságban leélt élet: szabadság arra, hogy úgy éljünk, ahogyan Isten szeretné, szabadon a bűntudattól. Végző soron ez a legjobb élet. Persze ez egy fejlődési folyamat, ahogy az ember egyre inkább hasonló lesz Jézushoz, és egyre inkább Őt tükrözi. A fejlődéshez pedig idő kell. De a változást egy idő után észrevesszük mi is, sőt a környezetünk is.